

fra vil blive nedsat, at faa en grundig Undersøgelse i Gang af de forskellige Spørgsmaal. Jeg ved nok, at det højtærede Ministerium ønsker en hurtig Udvalgsbehandling, helst skal man straks sige ja eller nej. Jeg beklager, at vi i hvert Tilfælde for vort Vedkommende ikke blankt kan gaa med til dette Lovforslag, selv om vi paa den anden Side ikke vil sige blankt nej. Vi ønsker altsaa Oplysninger i Udvalget, saa meget mere som det Lovforslag, der er her fremlagt, er en Fortsættelse af de Principper, som vi ved tidligere Lejligheder Gang paa Gang har bekæmpet. Det er de samme Principper, som man søgte at faa gennemført i Fjor, hvor de to Oppositionspartier her paa Rigsdagen ikke ønskede at bøje sig, og hvor derfor Resultatet blev Loven af 31. Marts 1926. Nu kommer man ikke desto mindre kort Tid efter og vil have lavet denne Lov om og lavet den om paa Basis af Principper, som man godt ved, at vi ikke vil gaa med til. Derfor maa man virkelig fremkomme med en bedre og mere fyldig Begrundelse end den, der er givet i Bemærkningerne til Lovforslaget og i Forelæggelsestalen.

Det andet Lovforslag, der samtidig hermed er til Behandling, drejer sig om, at den Refusion, som Arbejdsløshedsfonden er pligtige at yde Kommunerne, i en vis Periode skal forhøjes til $\frac{3}{4}$. Vi fra vor Side vil gerne lette Kommunernes Budgetter, men en Lettelse, der kun sker paa den Maade, at man flytter en Udgift over fra Kommunerne til Staten, er jo i Virkeligheden ikke saa stor en Fordel. Det principale maa være at lette baade Staten og Kommunerne, men om man flytter lidt over fra Staten til Kommunerne eller fra Kommunerne til Staten, har ikke overvældende Interesse. Det er jo heller ikke saa forfærdelig store Summer, det her drejer sig om, de anslaaes at udgøre 472 000 Kr., de kan maaske blive noget forøget, men fordelt paa samtlige Landets Kommuner er det ikke saa forfærdelig meget.

Naar den højtærede Socialminister har ment at burde foreslaa denne Ændring i Refunderingsreglerne, skyldes det, at Ministeren, for øvrigt mod Arbejdsløshedsnævnets Indstilling, har truffet Bestemmelse om at forhøje den fortsatte Hjælp i Tiden fra 1. Oktober 1926 til 31. Marts 1927.

Kommunerne har maaske enkelte Steder følt sig noget brøstholdne over, at Ministeren ved et Pennestrøg har forøget deres Udgifter, og saa er det jo meget let for den højtærede Socialminister blot at komme med et Lovforslag og sige: Vær saa artig, nu maa det hele laves om. Hvis denne Forhøjelse, der er sket, har en reel, forsvarlig Begrundelse, maa Kommunerne vel ogsaa kunne indse det, og ingen har vel lettere ved at kunne overbevise Kommunerne i saa Henseende, i hvert Tilfælde de socialdemokratiske styrede Kommuner, end netop den højtærede Socialminister.

Da jeg imidlertid gaar ud fra, at der ogsaa om dette Lovforslag vil blive nedsat et Udvalg — maaske bliver det det samme Udvalg for de to Lovforslag —, skal jeg heller ikke overfor dette Lovforslag tage nogen absolut Afstand, men ogsaa her forbeholde mig mit Partis endelige Stilling.

J. P. Nielsen: Først beder jeg Tinget undskyldte, at jeg som Ordfører ikke var her, da Mødet blev aabnet. Jeg sad i Forhandlinger i Arbejdsdirektoratet og kørte herhen i en Bil, men der skete et lille Uheld, der bevirkede, at jeg kom de to Minutter for sent.

Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale de to foreliggende Lovforslag. Siden den højtærede Socialminister fremsatte disse Lovforslag, er Arbejdsløsheden i vort Samfund vokset yderligere med 3 000 arbejdsløse — det vil sige, at Arbejdsmulighederne er blevet forringet, medens de helst skulde blive forbedret. Hvor mange der er, som er helt uden Understøttelse, kan man ikke sige med Bestemthed, men man anslaaer, at der nu findes saadant noget som 7 000, der har opbrugt al deres Understøttelse, det vil sige baade deres vedtægtsmæssige og deres fortsatte Hjælp, og det er ganske givet, at saa længe vi har den omfattende Arbejdsløshed, som vi nu har, vil dette Tal ikke i væsentlig Grad blive forringet. Med den langvarige Karakter og med det Omfang, Arbejdsløsheden har, er det givet, at de Tal, som her er nævnt, aldeles ikke er for høje. Jo længere Arbejdsløshedsperioden varer, des fattigere bliver der i alle de Hjem, hvor Arbejdsløsheden har til Huse, og det gaar derfor ikke at lade al Understøttelse ophøre, naar de arbejdsløse har gaaet 5—6—